

drive Fiskeri. Det er et af Danmarks ejendommeligste Steder der oppe, synes jeg; her mødes der 3 Have, og her er Vandvejen, der fører ikke alene til vore nærmeste Nabolande, men ogsaa til de fjernliggende Verdensdele. Her er en saa stor og rig Fiskeplads som vel næppe noget andet Sted i Danmark. Derfor synes jeg ogsaa, at de Folk, der bo der, have deres Hjem der og derfra søge deres Erhverv paa Havet, skulle have en nem Adgang til paa selve Stedet at søge ind med deres Fangst. Fiskerne der oppe fremhævede for os, at det var et betydeligt pekuniært Tab for dem, naar de skulde benytte Havnen ved Frederikshavn. Alt dette taler altsaa til Gunst for Anlægget af en Havn ved Skagen.

Jeg skal dernæst omtale Forslaget om Læmoler. Man er jo her kommet bort fra at tænke paa Dækmoler og holder sig kun til Læmoler. Jeg er ogsaa i den Henseende enig med, hvad der her foreslaas, idet der ikke er noget Sted, der staar saa klart i min Erindring fra den bekendte Vesterhavstur, som netop Vorupør. Her syntes det mig, som om den Befolkning, der var samlet, gjorde Indtryk af, at det virkelig var en Fiskerbefolkning. Det var unge Mænd, der, saa snart de vare komne ud over Konfirmationsalderen, begyndte at drage ud paa Havet med deres ældre Brødre og deres Fædre. Det var Mænd, der vilde blive ved at bo og bygge paa denne Plads, gøre Fiskeriet til deres Hovederhverv hele Aaret rundt. Derom vidnede de unge Ansigter, der allerede vare prægede af deres farefulde Erhverv, og derom vidnede de mange smukke og velholdte Boliger, vi kørte forbi, før vi kom ud til selve Havet. Kort sagt, Livet, som det rørte sig her, syntes mig at bære Præget af Flid i Arbejde og Kærlighed til Stedet. Desuden er det et af de Steder, hvor den allerstørste Fiskerbefolkning er samlet paa et Sted. Og da det nu er saa heldigt, at man har et fast Rev her, der kan benyttes som et Slags Fundament for Molebygningen, mener jeg, at den højtærede Minister har haft Ret i, i Stedet for at foreslaa en Mole ved Klitnøller, straks at gaa til Anlæg af to Moler, en ved Vorupør og en ved Hanstholm. De ville kunne supplere hinanden, idet de Rev, som ligge begge Steder, gaa i forskellig Retning, saa at der vil kunne blive Læ under de skiftende Vindretninger. Kan man ikke lande det ene Sted, vil man paa Grund af Molernes forskellige Retning kunne gøre det det andet Sted. Jeg er derfor meget glad ved

det Resultat, som den højtærede Minister er kommen til med Hensyn til Anlæg af Læmoler.

Med Hensyn til Høfderne maa jeg være enig med de tidligere Talere i, at vi, som ikke kende noget til Ingeniørernes Kunst eller til den Slags Bygninger og ikke rigtig kunne overse, hvor meget der skal til for at modstaa det størreladne Vesterhavs Indflydelse, men staa lidt famlende her. Saaledes gik det ogsaa mig, da jeg saa paa Høfderne, men jeg vil kort og godt slutte mig til den Udtalelse, som vist er falden fra de fleste andre Talere, ogsaa fra den sidste ærede Taler, at naar de sagkyndige i Forbindelse med de Folk, som have stedlige Erfaringer paa Pladsen, mene, at det er gavnligt under disse ejendommelige Forhold ved Thyborøn og Flad Sø, tør jeg paa ingen Maade sætte mig derimod, og jeg skal altsaa ogsaa tillade mig at anbefale denne Sag.

Længere nede derfra mod Syd til Blaavandshuk, siges der i Anmærkningerne, ere Forholdene saaledes, at det vil være meget vanskeligt at bygge nogen egentlig Havn, og det vil ogsaa være meget vanskeligt at bygge Læmoler, som vilde kunne holde sig mod de her meget stærke Bølgeslag, og det saa meget mere, som der ikke findes nogen fast Grund, hvorpaa man kan basere et saadant Moleanlæg. Det er vist ogsaa rigtigt. Derforuden kommer hertil den ejendommelige Materialvandring, som stadig foregaar fra Nord mod Syd paa denne Kyst, en Materialvandring, som saa vist ingen Ingeniørkunst formaar at standse, og som vil gøre, at det vil være meget vanskeligt dels at bygge en Havn, hvis Udlob kan holdes ryddeligt, dels overhovedet at anlægge nogen Mole paa denne Strækning. Den højtærede Minister har da valgt det, som jeg mener er et meget fornuftigt Standpunkt, at foreslaa at bygge et Hjælpekib af samme Type som „Vestkysten“, som kan færdes i disse Farvande og være til Hjælp for Fiskerne i paakommende Tilfælde.

Til Sidst kommer jeg til det for mig mere lokale Spørgsmaal om Ringkøbing Fjord. Vestkysthavnekommissionen i 1897 havde netop ogsaa i første Linie foreslaaet at lægge en mindre Baadehavn, hvis Bekostning var anslaaet til ca. 50,000 Kr. ved den sydlige Del af Ringkøbing Fjord. Denne findes der ikke noget om i Forslaget, idet det udtales, at Forholdene ved Ringkøbing Fjord i det hele taget ere saa mangeartede, fordi der er dobbelte Interesser, baade Landbrugets og Fiskeriets, og